

‘Ik kan wakker worden en verzuchten: jesusmina, wie bedenkt dit?’

Nu Erika (54) haar borsten moet missen, kloppen de verhoudingen niet meer: “Het dringt nog niet tot me door dat dit voortaan mijn lichaam is.”

“Toen er zeven jaar geleden borstkanker werd ontdekt, was ik er op tijd bij. Ik onderging een borstsparende operatie en werd na vijf jaar genezen verklaard. Vorig jaar kwam de kanker terug. Beide borsten zijn geamputeerd. Ik wilde geen reconstructie – in mijn lijf geen siliconen. Je kunt ook lichaamseigen vetweefsel gebruiken om nieuwe borsten te maken, maar na het bestuderen van foto’s vond ik het de zware operatie niet waard. Zo mooi wordt het niet, je moet dan wel heel graag twee bulten willen. ‘Maar je kiest er toch niet voor zonder borsten te leven?’, schreef iemand op een forum. Pardon? Waarom niet?”

Gelukkig heb ik mijn haar, heupen en taille nog, maar de verhoudingen zijn veranderd. Ik had cup C, als ik nu naar beneden kijk, zie ik geen borsten maar meteen mijn buikje. In de winter kon ik mijn lijf verbergen onder dikke truien, sjaaltjes en bloesjes met ruches. Als ik

voorbij een spiegel liep, ging ik meteen mijn sjaaltje goed draperen of mijn trui optrekken. Dat doe ik gelukkig steeds minder. Hoe ik me deze zomer zal kleden, weet ik nog niet. In bikini zie ik er nogal vreemd uit omdat mijn borstkas iets naar binnen getrokken lijkt. Een wit hemdje is ook geen porum. Dan nog liever topless. Misschien kies ik uiteindelijk voor een uitwendige siliconenprothese, al voelt dat weer als een verkleedpartij. Er zijn vrouwen die walgen van hun lichaam zonder borsten. Ik kan met een milde blik naar mezelf kijken en constateren dat de littekens mooi zijn genezen. Om de volgende dag te verzuchten: jesusmina, wie bedenkt dit. Nou ja, het dringt nog niet helemaal tot me door dat dit voortaan mijn lichaam is. Het is nog zo vers allemaal. Het ziek zijn, de amputatie en de angst zijn best heftig. De woede en het verdriet zullen nog wel komen.”

